

UDĚLALA JSEM NĚCO
HROZNÉHO. A CHCETE
VĚDĚT, CO JE NEJHORŠÍ?
ONO MI TO
PROŠLO!

KEČUPOVÁ MRAČNA

ANNABEL PITCHEROVÁ

KEČUPOVÁ
MRAČNA

KEČUPOVÁ
MRAČNA

ANNABEL PITCHEROVÁ

B R I O

Text © Annabel Pitcher, 2012

Translation © Jan Březovský, 2015

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2015

ISBN 978-80-7529-020-5

Pro mého manžela a nejlepšího přítele, S. P.,
s láskou a srdečními díky.

Jak smutné a špatné a šílené to bylo –
ale zároveň jak líbezné!
Robert Browning, *Vyznání*

oči. Jsem středně vysoká. Ani tlustá, ani hubená. Prostě normální. Nikdo by z mého vzhledu neuhodnul, co skrývám za tajemství.

Nakonec jsem do sebe celý ten sendvič nenacpala. Marmeláda nebyla zkažená, protože v zavařovače vydrží celé roky. Aspoň to tak říkal táta, když nad ní máma krčila nos. Taky ho má špičatý. Její vlasy mají stejnou barvu jako vlasy mých sester, jsou ale kratší a lehce se vlní. Táta má vlasy tak trochu jako já, jenom nad ušima mu začínají trochu šedivět a má něco, čemu se říká heterochromie – to znamená, že má jedno oko hnědé a to druhé o něco světlejší. Modré, když je venku jasno, a šedé, pokud je zataženo. Jednou jsem to nazvala nebe v bulvě a tátovi se uprostřed tváří objevily dólíčky. Vlastně ani nevím, proč Vám tohle všechno píšu, ale nejspíš se snažím, abyste si udělal obrázek o naší rodině dřív, než Vám napíšu to, co se Vám chystám napsat.

A taky že to opravdu napíšu. Přece nesedím v téhle kůlně jen tak pro nic za nic! Je pekelná zima, a kdyby máma věděla, že nejsem zalezlá v posteli, tak by mě zabila. Ale kůlna je skvělé místo na psaní tajných dopisů, protože je schovaná za stromama. Neptejte se mě, jaké stromy to jsou, ale mají velké listy a ty ve větru šustí. Ššššššš. No, spíš to zní úplně jinak.

Prsty mám zatláskané od marmelády, takže pero je celé ulepené. Vsadím se, že stejně ulepené jsou i vousky těch dvou kocourů venku. Když jsem ten sendvič hodila přes plot, Lloyd a Webber mňoukali, jako by nemohli věřit, jaké štěstí se k nim sneslo z nebe. Už nemám hlad. Vlastně jsem ho neměla ani předtím. Abych řekla pravdu, sendvič jsem si šla udělat hlavně proto, abych psaní tohoto dopisu oddálila. Neberte

si to osobně, pane Harris. Jenom je to prostě těžké. A jsem hrozně unavená. Od prvního května jsem nezamhouřila oči.

Nebojím se, že bych tady usnula, protože sedím na krabici plné dlaždiček, které mě tlačí do zadku, a škvírou pode dveřma sem hrozně táhne. Musím trochu pohnout, protože k mému štěstí mi přestává svítit baterka. Zkoušela jsem ji držet v zubech, ale rozbolely mě z toho panty, takže teď balancuje vedle pavučiny na parapetu. Normálně v kůlně takhle nevysedávám, rozhodně ne ve dvě ráno, ale dneska v noci je ten hlas v mé hlavě hlasitější než kdy jindy. Obrazy jsou ostřejší a srdce mi buší jako o závod. Kdybych byla napojená na jeden z těch nemocničních přístrojů, ze všeho toho pípání by se určitě porouchal.

Když jsem vstala z postele, vršek pyžama se mi lepil k zádům a v puse jsem měla větší sucho než někde na poušti. Tak jsem si do kapsy u županu strčila lísteček s Vaším jménem a adresou a po špičkách jsem vyklouzla ven, abych se na listu bílého papíru utkala s prázdnotou, odhodlaná prozradit Vám své tajemství, i když moc nevím, jak na to.

Když se nemůžete pořádně vyjádřit, tak se říká, že máte svázaný jazyk, a kdyby se něco podobného dalo vztáhnout na psaní, tak bych řekla, že jsem měla prsty zašmodrchané jako ty šíleně komplikované uzly, co umějí jenom skauti. Skauti a ten chlápek z BBC 2, víte který, takový ten s rozčuchanými vlasy, který točí pořady o přežívání v divočině a v jednom kuse spí na stromě v džungli a k večeri si dává pečené hady. Teď mi dochází, že asi vůbec nevíte, o kom píšu. Máte vůbec v cele smrti telku? A jestli jo, díváte se na britské nebo alespoň americké pořady?

Stejně je to jenom řečnická otázka. I kdybyste chtěl na tenhle dopis odeslat, adresa v záhlaví je falešná. V Anglii žádná Anonymní ulice není, takže si, pane Harris, nemyslete, že utečete z vězení, chytíte z Texasu stopa, budete se ptát po holce, co se jmenuje – no, řekněme třeba Zoe – a zčista jasna se vyloupnete před naším barákem.

Kontakt na Vás jsem našla na webovkách cely smrti. Řekla mi o ní jedna jeptiška – nikdy jsem si nemyslela, že něco takového napíšu, ale můj život se taky zrovna neodvíjí podle mých představ. Viděla jsem tam i Vaši fotku. Vypadal jste na ní přátelsky, jestli jde něco takového napsat o někom v oranžové kombinéze, s vyholenou hlavou, tlustými brýlemi a jizvou na tváři. Klikla jsem i na profily dalších odsouzených. Stovky zločinců hledaj někoho, s kým by si mohli dopisovat. Stovky. Ale Vy se vymykáte. Tím, že se Vás Vaše rodina zřekla, takže jste za jedenáct let nedostal jediný dopis. Tím, co jste udělal.

Ne že bych byla věřící, ale stejně jsem – abych se zbavila toho pocitu viny – šla ke zpovědi. Předtím jsem si ale na Wikipedii třikrát ověřila, že kněz nebude moct nic vykecat policajtům. Jenže když jsem se usadila ve zpovědnici a skrz mřížku uviděla jeho obličej, nezmohla jsem se na slovo. Měla jsem se zpovídat člověku, který za celý svůj život neudělal nic špatného, maximálně si trochu víc přihnul mešního vína. Jestli to teda nebyl jeden z těch pánbíčkářů, co jsou na dětičky. V tom případě by byl s hříchem důvěrně obeznámený, jenže to jsem nemohla vědět a riskovat se mi to nechtělo.

S Váma jsem ve větším bezpečí. A popravdě mi tak trochu připomínáte Harryho Pottera. Nepamatuju si, kdy vyšel

první díl, jestli to bylo předtím, nebo potom, co Vás odsoudili, ale kdybyste náhodou netušil, o co kráčí, Harry Potter měl taky brejle a jizvu jako Vy a taky mu nechodily dopisy. Ale pak zničeho nic dostal záhadný dopis, ve kterém stálo, že je čaroděj, a celý jeho život se jako mávnutím kouzelného proutku změnil.

Vsádím se, že zatímco ve své cele čtete tyhle řádky, dumáte: „Teď mi určitě sdělí, že mám zázračný schopnosti.“ A jestli se dá spolehnout na to, co se píše na internetu, tak si představujete, jak zacelíte všechny bodné rány na těle svojí ženy. No, je mi líto, že Vás zklamou, ale jsem normální holka, a ne ředitel Školy čar a kouzel v Bradavicích. Ale věřte mi, že kdyby to pero, co držím v ruce, byla kouzelnická hůlka, neváhala bych ani minutu a dala bych Vám moc oživit Vaši ženu, protože tohle máme společné.

Vím, jaké to je.

Akorát že u mě to nebyla ženská. Byl to kluk. A já ho zabil. Přesně před třemi měsíci.

A chcete vědět, co je nejhorší? Ono mi to prošlo! Nikdo na to nepřišel. Nikdo o tom nemá ani páru! A já si chodím po světě, jako by se nechumelilo, říkám a dělám přesně to, co se ode mě očekává, ale ve mně to vře. Neodvážila jsem se to říct našim ani ségrám, protože nechci, aby se mě zřekli, a nechci jít do vězení, přestože si to zasloužím. Takže to vidíte, pane Harrisí, jsem zbabělejší než Vy, takže se nemusíte cítit blbě, až si půjdete pro smrtící injekci. Já bych se jí nebála, protože když uspávali našeho psa, vypadalo to fakt mírumilovně. Na internetu se píše, že sám sobě nikdy neodpustíte, ale teď aspoň víte, že po světě chodí lidi, kteří jsou horší

než Vy. Vy jste měl tu odvahu se ke své chybě přiznat, ale já jsem takový zbabělec, že Vám ani nenapišu své pravé jméno.

Takže tak. Říkejte mi Zoe. A můžeme předstírat, že žiju v západní Anglii, třeba někde poblíž Bathu, to je jedno staré město se spoustou památek, kterým se o víkendech propírají davy turistů a fotějí si starý most. Všechno ostatní, co napíšu, už bude pravda.

S pozdravem,
Zoe

Anonymní ulice, č.p. 1
Bath

12. srpna

Milý pane Harrisí,

jestli jste tenhle dopis otevřel, tak to asi znamená, že Vás zajímá, co se chystám napsat dál. To je bezva, ale neberu to jako kompliment, protože ruku na srdce, dokážu si představit, jak se ve své cele smrti musíte nudit a že nemáte nic na práci, teda kromě svých básní, které jsou mimochodem fakt dost dobré. Hlavně ten sonet o smrtící injekci. Četla jsem je na Vašem profilu a z té o divadle se mi chtělo brečet. Vsaším se, že když se v tom představení Dorotka vydala po cestě dlážděné žlutými cihlami, netušil jste, že za čtyřicet osm hodin spácháte vraždu.

Zvláštní: dokážu to napsat bez mrknutí oka. Bylo by to jiné, kdybych to taky neudělala. Předtím bych se Vás nedotkla ani násadou od koštěte, ale teď jsme na stejné lodi. Úplně na stejné lodi. Zabil jste někoho, koho jste měl milovat, a já zabila někoho, koho jsem měla milovat. Oba známe tu bolest a strach a smutek a vinu a stovky dalších pocitů, které ani nemají jméno.

Všichni si myslí, že smutním, takže když se objevím bleďá, s kruhama pod očima a vlasy mám zplihlé jak mastné

ocásky, ani se mě na nic neptají. Máma mě onehdá donutila nechat se ostříhat. V kadeřnictví jsem vejrala na zákazníky a přemýšlela jsem, kolik z nich má kostlivce ve skříni, protože ta jeptiška mi říkala, že nikdo není dokonalý a že všichni v sobě máme světlou i temnou stránku. Všichni. Dokonce i ti, do kterých byste to neřekl, třeba Barack Obama nebo moderátor *Kouzelné školky*. Vždycky, když už ten pocit viny nemůžu snést, vzpomenu si na to. Jenže dneska večer to nefungovalo, a tak jsem tady v kůlně. Je stejná zima jako posledně, ale tentokrát jsem do škvíry pode dveřmi nacpala tátovu starou bundu.

Nepamatuju si, jak se ta jeptiška jmenovala, ale měla takový ten vrásčitý obličej, který vypadá mladě, protože někde za všemi těmi vráskami se ukrývá něco krásného. Přišla k nám do školy týden před letními prázdninami, povídat si o trestu smrti. Když promluvila, měla tichý, lehce roztřesený hlas, ale všichni ji poslouchali. Dokonce i Adam, který se obvykle houpe na židli a střílí po holkách víčkama z plastových flašek. Ten den jsme si všichni mohli sundat kapuce, protože nikdo nedělal nic, co by neměl, a zírali jsme na tu starou jeptišku, která nám vyprávěla o tom, jak usiluje o zrušení trestu smrti.

Měla toho za sebou hodně: petice, protestní akce, články v novinách a dopisy vězňům, kteří jí odepisovali a svěřovali se jí se vším možným. „Jako co provedli a tak?“ zeptal se někdo. Jeptiška přikývla. „Občas. Všichni někdy potřebujeme, aby nám někdo naslouchal.“

A tehdy mě to napadlo! Přímo uprostřed hodiny náboženství, zatímco jeptiška pokračovala ve svém vyprávění.

Co ale dál říkala, to už nevím. Jakmile jsem přišla domů, vtrhla jsem v botách rovnou do pracovny, i když máma zrovna pořídila nový béžový koberec. Zapnula jsem počítač, našla jsem stránky cely smrti a odklikla jsem *Ano, je mi více než osmnáct let*. Kvůli té lži se ani nevypnul počítač, ani se nerozezněl alarm. Dostala mě přímo do databáze odsouzených, kteří hledají někoho na dopisování. A tam jste byl Vy, pane Harris! Druhý chlap zleva na třetím řádku čtvrté stránky. Jako byste tam čekal na můj příběh.

ČÁST PRVNÍ

Není to zrovna originální název, ale tohle je skutečnost, žádná fikce, což je pro mě trochu neobvyklé. Normálně píšu fantasy, a jestli Vás to zajímá, moje nejzdařilejší povídka se jmenuje *O pržmelínu Pindůchovi* a je o modrém chlupatém stvoření, které žije v plechovce od fazolí vzadu ve spíži. Léta tam bydlí bez povšimnutí, až jednoho dne kluk jménem Mod (ve skutečnosti se jmenuje Dom, ale má rád zrcadlové obrazy) dostane chuť na toust s fazolema, takže otevře konzervu, otočí ji vzhůru nohama a Pindůch vypadne přímo doprostřed talíře.

Pane Harris, nevím, od kdy jste chtěl být básníkem, ale já se chci stát spisovatelkou od té doby, co jsem na základce přečetla *Správnou pětku*. Byla to první knížka, na kterou jsme měli napsat recenzi. Dala jsem jí 4,5 hvězdiček z 5, protože mě bavilo to dobrodružství, které prožívali, a že na konci našli poklad, ale ubrala jsem půl bodu za tu holku, které

říkají George, která je transvestita a pořád dokolečka mluví se svým psem, protože mi nepřipadala reálná.

Za oknem teď svítí spousta hvězd a každá z nich je krásná a jasná. Možná že to mimozemšťani právě dávají Zemi skvělé hodnocení, což jenom dokazuje, kolik toho vědí. Venku je klid, jako kdyby svět tajil dech a čekal na příběh, který chci vyprávět. Vy asi taky čekáte, takže jdeme na to, máte ho mít.

Všechno to začalo před rokem nečekaným telefonátem. Sbírala jsem tehdy loni v srpnu týden odvalu, abych se zeptala mámy, jestli můžu jít v sobotu večer na párty. Nebyla to žádná obyčejná párty, ale párty u Maxe Morgana a všichni byli pozvaní, aby oslavili konec léta, protože za pár dní jsme se měli vrátit do školy. Bohužel šance, že by mě máma pustila, se rovnala nule. Nikdy mi totiž nic nedovolí, ani jet s Lauren na nákupy, protože se bojí, že by mě mohl někdo unést a taky že bych si nestihla udělat úkoly.

Neměla jsem ani naději, že bych nepozorovaně vyklouzla z domu, protože máma nechala právníčiny a zůstala doma s Dot. Dot byla hodně nemocné dítě, každou chvíli v nemocnici, takže pro mámu to byla práce na plný úvazek. Když jsem vstávala, máma ke mně přišla, aby se mě zeptala, co bude ten den ve škole, a když jsem se vrátila domů, tak tam byla zase, aby dohlédla, jestli si udělám všechny úkoly. Ve zbývajícím čase zpívala ve sboru. Náš dům je dost velký, takže je těžké ho udržet uklizený jako klíčku, ale díky striktnímu rozvrhu to máma zvládá. Dokonce i když se dívá na zprávy, skládá u toho prádlo a páruje ponožky, a když si myslíme, že odpočívá ve vaně, tak kusem flanelu leští kohoutky, aby se dokonale leskly. Taky hodně vaří,

vždycky z těch nejlepších surovin. Vejce musejí být od slepic chovaných venku, zelenina bio a krávy musejí žít v nebeském ráji nebo někde podobně, kde vzduch není znečištěný a hlína není zamořená chemikáliemi, takže maso není kontaminované žádným sajrajtem, ze kterého bychom mohli onemocnět.

Pane Harrisí, doufám, že Vám to nevadí, ale snažila jsem se vygooglit Vaši mámu (bez úspěchu), abych zjistila, jestli byla přísná, nutila Vás dobře se učit, být zdvořilý ke starším, vyhýbat se lumpárnám a jíst hodně zeleniny. Doufám, že ne. Bylo by mi Vás líto, kdybyste strávil pubertu žvýkáním brokolice a nakonec skončil zavřený v cele, kde o svobodě nemůže být řeč. Doufám, že jste prováděl nějaké vylomeniny, třeba že jste kvůli sázce přeběhnul sousedovic zahradu úplně nahý, což se přesně stalo na oslavě Laureniných čtrnáctých narozenin, potom, co jsem musela odejít domů. Když mi o tom Lauren vyprávěla ve škole, jako vždycky jsem nasadila nezúčastněný výraz, abych jako ukázala, že mě takové dětinskosti nezajímají. Ale když nás dějepisářka napomenula, že si máme přestat šeptat a soustředit se na text v učebnici, neviděla jsem Židy, ale prsa blomcající se v měsíčním svitu.

Štvalo mě, že jsem o to přišla. Štvalo mě, že musím poslouchat ty jejich historky. Hrozně jsem jim záviděla a bylo mi líto, že se nemůžu pochlubit nějakými svými. Takže když jsem dostala pozvání na Maxovu párty, rozhodla jsem se mámu požádat tak, aby nemohla odmítnout.

V sobotu ráno, ještě než jsem vstala na šichtu do knihovny, kde rovnám knížky do regálů za tři a půl libry na hodinu,